

Nr 26.

Av herr af **Ekenstam**, med förslag till ändrad lydelse av 6 kap. 4 § strafflagen.

Genom flera rättsfall har fastslagits, att bestämmelsen i 6 kap. 4 § strafflagen om skadestånd ej har tillämpning å annan än make eller barn efter den som dödad blivit. Denna snäva begränsning har nog mer än en gång upprört rättsmedvetandet. En gammal mor, vars enda stöd den dödade varit, har ej fått något bidrag till sitt framtida underhåll, även om den som orsakat eller vållat döden är än så välbärgad. En ändring i lagen i den riktning, att anhöriga i rätt upp- och nedstigande led likställas med maka och barn, synes mig därför mycket rättvis och av omständigheterna påkallad.

Utan allt tvivel kommer den invändningen att göras mot genomförande av en sådan tanke, att det väl kan anses, att mången annan kan till den dödade hava stått i samma nära beroende som de personer, som ovan åsyftats. Men då hela vår strafflag till principer och detaljer kommer att undergå en nu under arbete varande revision, har jag icke ansett lämpligt att komma med några andra förslag än att skadeståndsrätten enligt 6 kap. 4 § strafflagen skall utsträckas till alla anförvanter i rätt upp- och nedstigande led, som stått i det nära beroende för sin existens av den dödade, som i paragrafen omförmäles.

Jag tillåter mig därför vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att bestämmelsen i 6 kap. 4 § strafflagen skall erhålla följande ändrade lydelse:

»Komma make eller anhöriga i rätt upp- eller nedstigande led efter den som dödad blivit att genom

hans frånfälle sakna nödigt underhåll, då kan dem, efter ty, med avseende såväl å den brottsliges tillgångar som andra omständigheter, skäligt prövas, tilläggas såsom skadestånd vad för dem eller någon av dem tarvas, till dess de sig eljest försörja kunna, och må det skadestånd efter omständigheterna sättas att utgå på en gång eller å särskilda tider.»

Stockholm den 23 januari 1914.

Th. af Elkenstam.
